Hồi Năm
Gia Nhập Hổ Huyệt

Ba hôm sau, trước Đại Quán viên nằm tại phía bắc thành Tương Dương bỗng xuất hiện một hán tử trung niên áo đen mặt mày trơ lạnh.

Trên thực tế, Đại Quán viên này giờ đây đã trở thành một khu vườn hoang phế. Hán tử áo đen xem kỹ xung quanh không người, bèn tung mình nhẹ nhàng lướt qua bờ tường vào trong.

Ngay khi hán tử áo đen hai chân vừa chạm đất, chưa kịp cất bước, bỗng sau lưng vang lên tiếng sắc lạnh nói:

- Bằng hữu cần tìm ai?

Hán tử áo đen chầm chậm quay người, quét mắt nhìn, lạnh lùng hỏi ngược lại:

- Vậy chứ các hạ là ai?

Thì ra người lên tiếng sau lưng là một lão nhân lưng gù tuổi trạc ngũ tuần, y phục cũ kỹ, gương mặt to dài như mặt ngựa, đôi mày chữ bát, tướng mạo xấu xí và quái dị đến gớm ghiếc.

Lão đưa mắt ngắm nhìn hán tử áo đen, nhếch môi cười nói:

- Có lẽ bằng hữu chẳng thể không biết đây là đâu chứ?

Hán tử áo đen gật đầu:

- Vâng, biết rất rõ ràng! Bây giờ chỉ còn một điều chưa rõ ràng nữa thôi!

- Điều gì?

- Thân phận của các hạ!

Lão nhân mặt ngựa thò tay vào lòng lấy ra một lá cờ tam giác nhỏ màu đen, giơ lên phất nhẹ, lá cờ xòe ra tung bay theo gió, chú mục nhìn hán tử áo đen nói:

- Bằng hữu có điều chi chỉ giáo?

Hán tử áo đen giọng ơ hờ:

- Không dám!

Đoạn phất nhẹ tay áo, trong tay đã có thêm một lá cờ tam giác nhỏ, điểm khác nhau là lá cờ này màu vàng và thêu hình Hỗn Nguyên Thái Cực, ngũ sắc sặc sỡ, còn lá cờ của lão nhân mặt ngựa màu đen, thêu hình một đầu lâu người và bên dưới là hai khúc xương gác chéo nhau.

Lão nhân mặt ngựa liền trố to mắt sửng sốt, thất thanh kêu lên:

- Hỗn Nguyên Thái Cực lệnh!

Hán tử áo đen thoáng sầm mặt:

- Đoan Mộc hộ pháp ở tổng đàn đã đến chưa?

Lão nhân mặt ngựa vội đáp:

- Ồ, lẽ ra là hôm nay đến, tối qua đã nhận được truyền thư của phân đàn Đồng Bách, bảo là bên ấy việc chưa xong, có lẽ phải trễ nãi hai ba hôm...

Hán tử áo đen chau mày:

- Đàn chủ các ngươi có đây không?

Lão nhân mặt ngựa cung kính đáp:

- Ngô phó phân đàn chủ đã được triệu về Huyết Chưởng đường tổng đàn hồi nửa tháng trước, chỗ trống chưa có người thay thế. Còn Tô đàn chủ thì hai hôm nay không được khỏe, nhưng không hề gì! Xin mời thượng sai vào trong dùng trà, ti thuộc sẽ thông báo ngay, chúng thuộc hạ đều biết Thái Cực lệnh của Vu hộ pháp xưa nay chẳng hề truyền ra...

Hán tử áo đen gật gù, ra hiệu bảo lão nhân mặt ngựa đi trước dẫn đường.

Bước trên con đường mòn phủ đầy lá khô, đi qua hai cửa cổng điêu tàn, sau cùng đến trước một ngôi lầu các nhỏ. Lão nhân mặt ngựa vỗ tay gọi đến hai gã giáo đồ áo xám rồi xin phép hán tử áo đen bỏ đi.

Hán tử áo đen ngồi trong ngôi lầu các uống trà, chờ chừng một khắc sau mới nghe bên ngoài có tiếng bước chân nhẹ nhàng. Hán tử áo đen đang lấy làm lạ thì đã thấy một nữ lang tuyệt sắc bước vào.

Nữ lang này tuổi chừng hăm bốn, hăm lăm, toàn thân y phục màu tím nhạt, thân hình yểu điệu mảnh mai và gương mặt trái xoan, quả là một tuyệt đại giai nhân.

Sao? Phân đàn chủ ở đây là nữ nhân ư?

Hán tử áo đen sửng sờ, bất giác đứng bật dậy.

Nữ lang áo tím nhẹ khoát tay ra hiệu cho hai nữ tỳ đứng lại ngoài cửa. Sau đó mới tha thướt bước vào, chấp tay thoáng khom mình thi lễ, đoạn cất giọng trong trẻo nói:

- Tô Kim Phụng xin tham kiến thượng sai!

Hán tử áo đen vội đáp lễ nói:

- Đã phải làm phiền đàn chủ!

Đoạn chìa tay mời ngồi xuống, hai gã giáo đồ phục dịch lại mang đến trà thơm và trái cây khác.

Sau vài câu chào hỏi xã giao, nữ nhân đàn chủ Tô Kim Phụng với giọng dịu dàng nói:

- Dám hỏi thượng sai quý tánh tôn danh?

Hán tử áo đen khom mình đáp:

- Tại hạ là Công Tôn Tiết, từ nay những xin Tô phân đàn chủ chỉ giáo nhiều cho!

Tô Kim Phụng nghe nói đối phương chính là Ác Quân Bình Công Tôn Tiết một nhân vật lừng danh trong giới võ lâm, dường như giật mình kinh hãi, vội nói:

- Thì ra là Công Tôn đại hiệp, thật hết sức thất kính!

Hán tử áo đen dĩ nhiên không phải Ác Quân Bình thật, mà chính là Do Nhân Kiệt đã giả mạo.

Do Nhân Kiệt phen này đến phân đàn Tương Dương của Thiên Ma Giáo như một người mù đi đêm, muốn giữ không bị bại lộ phải nói rất là khó khăn, bởi chàng biết quá ít về nhân sự cũng như về quy lệ của giáo phái này.

Cho đến lúc này, những gì chàng biết được là chủ nhân của Hỗn Nguyên Thái Cực lệnh là một thiếu nữ trẻ họ Vưu, với chức vụ là hộ giáo, một địa vị khá cao trong giáo. Bằng vào Hỗn Nguyên Thái Cực lệnh, chàng có thể hội kiến với hộ pháp tổng đàn Thiên Yếm Tẩu Đoan Mộc Cang, yêu cầu sắp xếp cho một chức vị tương đối trong giáo...

Còn về việc vì sao Ác Quân Bình đã có được Hỗn Nguyên Thái Cực lệnh thì chàng không sao biết được, do đó chàng đã giữ chắc một tôn chỉ là phải thận trọng từng bước, bất luận gặp ai, nếu đối phương không hé môi thì chàng cũng tuyệt đối không chủ động lên tiếng.

Tô Kim Phụng ngưng chốc lát, lại hỏi:

- Công Tôn đại hiệp phen này hạ cố tệ phân đàn, có gì kiến giáo vậy?

Do Nhân Kiệt khẽ hắng giọng:

- Chẳng hay Đoan Mộc hộ pháp...

Tô Kim Phụng vội tiếp lời:

- Vâng, lão nhân gia ấy vốn định đến đây hôm nay, song vì bên Đồng Bách có chút việc, có lẽ phải trì hoãn vài hôm. Chẳng hay Công Tôn đại hiệp đợi được chăng?

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Cũng không có gì gấp, tại hạ ở đây đợi được rồi!

Tô Kim Phụng cười nói:

- Công Tôn đại hiệp đã gặp Vưu cô nương tại Giang Lăng phải không?

Do Nhân Kiệt lắc đầu:

- Không, tại phụ cận Dương Gia tập!

- À, vậy là họ hai người chưa chạm mặt nhau chớ gì?

Điều khó khăn thứ nhất đã bắt đầu xuất hiện, họ hai người đây là ai?

Chàng chẳng thể lên tiếng hỏi, cũng không thể trả lời là không biết, bởi Ác Quân Bình sở dĩ có được Thái Cực lệnh, rất có thể là có liên quan đến vấn đề này.

Do Nhân Kiệt đành gật đầu ỡm ờ nói:

- Vâng!

Tô Kim Phụng buông tiếng thở dài:

- Họ hai người thật là một đôi oan gia, nữ thì quá là ghen tuông, còn nam thì lại cứ thích trêu hoa đùa nguyệt...

Do Nhân Kiệt nghe vậy bất giác động tâm, phen này chàng đã gặp Ác Quân Bình tại Giang Lăng, ở cửa sau một tòa trang viện rộng lớn. Lúc bấy giờ chàng thấy Ác Quân Bình có hành động khác lạ, định tìm hiểu sự thật nên chàng đã đuổi theo, sau cùng chàng đã diệt trừ được tên ác ma ấy và lấy được Hỗn Nguyên Thái Cực lệnh, đó hoàn toàn là một sự ngẫu nhiên.

Giờ đây qua giọng điệu của Tô Kim Phụng, chàng có thể đoán biết ngọn Thái Cực Lệnh này có lẽ là do Ác Quân Bình đã dọ thám điều bí mật riêng tư của ai đó mà được thù lao.

Chàng nghĩ tiếp:

"Người nam nhân thích trêu hoa đùa nguyệt có thể nào chính là Hoa Hoa công tử Thích Ngọc Lang chăng?"

Ngay khi ấy, bỗng thấy ba người từ ngoài lao nhanh vào như gió cuốn.

Trong số đó có một người chính là lão nhân mặt ngựa áo lam, ngoài ra là hai đại hán tuổi trạc tam tuần, hai người đều mặt mày xám ngắt và toàn thân bê bết máu, chẳng rõ đã thọ thương chỗ nào, song thương thế xem ra chẳng nhẹ.

Hai đại hán vừa vào đến nơi, vốn định quỳ xuống bẩm báo, chẳng ngờ chưa kịp nói tiếng nào đã cùng ngã lăn ra đất bất tỉnh.

Tô Kim Phụng ngẩng lên đanh mặt nói:

- Lại thọ thương dưới tay họ Vu kia nữa hả?

Lão nhân mặt ngựa buông thỏng hai tay đáp:

- Vâng! Lúc khiêng hai người vào cửa, họ đã nói là hai ba hôm nay, bất luận trong hay ngoài thành, phàm là hiệu buôn do bổn giáo bảo hộ thảy đều ngày một ê ẩm.

Hai người quá tức giận, định tìm tên họ Vu trách cứ, nào ngờ khi đi đến gần kho lương thực thì gặp hai tên thủ hạ của gã họ Vu, đôi bên sau một hồi lời qua tiếng lại đã động thủ giao chiến. Về sau, đối phương kéo đến thêm bảy tám người nữa, bởi thế cô bất địch nên đã thọ thương trầm trọng.

Tô Kim Phụng khoát tay:

- Hãy khiêng họ vào trong trước, chờ Đoan Mộc lão hộ pháp đến rồi hẵng liệu!

Chờ khiêng hai đại hán kia đi khỏi, Do Nhân Kiệt mới hỏi:

- Họ Vu ấy là ai vậy?

Tô Kim Phụng buông tiếng thở dài thậm thượt:

- Người này họ Vu, tên Vĩnh Xương, võ công hắn chẳng qua chỉ là hạng tầm thường trên chốn giang hồ...

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên:

- Vậy mà cũng dám đối địch với quý giáo ư?

Tô Kim Phụng ngẩng lên:

- Công Tôn đại hiệp có từng nghe nói đến Vu Khê lão quái không?

Đây là lần đầu tiên Do Nhân Kiệt mới nghe nói đến cái tên Vu Khê lão quái ấy. Song hiện nay thân phận của chàng là Ác Quân Bình Công Tôn Tiết, có rất nhiều điều chàng không biết cũng phải biết.

Do đó chàng liền gật đầu và hỏi ngược lại:

- Chả lẽ gã họ Vu ấy có mối quan hệ gì với Vu Khê lão quái ư?

Tô Kim Phụng gật đầu, lại thở dài nói:

- Lão quái ấy hành tung phiêu hốt bất định, hết sức khó trêu, hiện nay bổn giáo đang tìm cách lôi kéo, mà gã họ Vu lại chính là cháu họ của lão quái ấy. Bổn giáo vì đại cuộc nên bắt buộc phải nhẫn nhịn, chẳng ngờ gã họ Vu này lại không biết trời cao đất dầy, ngày càng thêm lộng hành...

Do Nhân Kiệt vờ bực tức:

- Nếu cứ tiếp tục như vậy thì đâu thể được!

Tô Kim Phụng lắc đầu ngán ngẫm:

- Đúng vậy rồi! Nhưng phải chờ Đoan Mộc lão hộ pháp đến đây, xem lão nhân gia ấy quyết định thế nào. Nghe đâu lão nhân gia ấy trước đây có giao tình rất mật thiết với Vu Khê lão quái, việc trưng dụng phen này cũng chính là do ý kiến của lão nhân gia ấy. Trước khi lão nhân gia ấy đến đây, đành phải nhẫn nhịn thôi!

Thấm thoát hai ngày đã qua đi, trong thời gian ấy Do Nhân Kiệt ngoài việc ăn và ngủ, chẳng làm gì cả.

Trong hai ngày ấy, người bầu bạn với chàng chính là lão nhân mặt ngựa, lão họ Tiêu, tên Huê Tướng, ngoại hiệu là Bát Bộ Đàn Thối, là một hộ đàn hắc kỳ.

Lão Bát Bộ Đàn Thối này hết sức lấy lòng chàng, do đó đã vô ý thổ lộ rất nhiều bí mật về nội bộ Thiên Ma Giáo.

Trước tiên chàng biết phân đàn chủ Tô Kim Phụng này có ngoại hiệu là Hóa Cốt mỹ nhân, một thân "công phu" rất là xuất sắc, là một trong số các "vưu vật" trứ danh trong giáo.

Nghe đâu từ khi phân đàn Tương Dương này được thành lập, trong ba năm qua đã thay đổi tổng cộng sáu phó phân đàn chủ. Lúc đầu ai cũng trăm phương ngàn kế mưu cầu chức vị ấy, nhưng chưa đầy nửa năm sau thì lại tha thiết khẩn cầu từ chức, và khi đến thì khỏe mạnh sung sức, lúc ra đi thì gầy guộc quắc queo.

Vị Ngô phó phân đàn chủ mới vừa đây, tệ hại đến mức phải dùng kiệu khiêng đi.

Tuy vậy, phân đàn Tương Dương này vẫn là nơi mà người trong tổng đàn siêng đến và ở lâu nhất, đến một lần rồi còn muốn đến lần nữa.

Ngoài ra, qua Bát Bộ Đàn Thối, Do Nhân Kiệt còn biết thêm Thiên Ma Giáo ngoại trừ tổng đàn có ba hương đường và khắp nơi có rất nhiều phân đàn, các chức vụ cao cấp gồm có hộ giáo, hộ pháp và hộ đàn. Trong ba cấp ấy còn chia ra Huỳnh kỳ, Bạch kỳ và Hắc kỳ. Trong giáo ngoài giáo chủ và ba đường chủ tam đường, địa vị cao nhất là Huỳnh kỳ hộ giáo, thấp nhất là Hắc kỳ hộ đàn, còn tất cả mọi giáo đồ đều xưng là huynh đệ hoặc tỉ muội.

Còn về Thiên Ma Giáo chủ cùng ba đường chủ là ai thì Bát Bộ Đàn Thối không hề đề cập đến. Do Nhân Kiệt nghĩ, rất có thể là ngay cả chính bản thân lão ta cũng chẳng biết.

Về danh xưng của ba hương đường, hôm đầu tiên mới đến đây, Do Nhân Kiệt có nghe nói đến một trong số là Huyết Chưởng đường và chàng suy đoán, đường chủ Huyết Chưởng đường rất có thể chính là Kim Hoa Ma mà Tiêu Dao Thư Sinh đã từng nói đến.

Tuy Bát Bộ Đàn Thối hết sức chiều lòng Do Nhân Kiệt, song chàng lại vô cùng khinh ghét lão ta, bởi trong giới võ lâm bất kể hắc bạch đều chú trọng đạo nghĩa. Kẻ ở trước mặt bề trên thì cung kính khép nép, xiểm nịnh hết sức mình, song quay lưng đi thì lại nói xấu bề trên thậm tệ đến mức chẳng đáng một chữ, hạng người như vậy quả là đê tiện nhất trong giới võ lâm.

Hôm thứ ba, Thiên Yếm Tẩu quả nhiên đã đến đúng hẹn, lão ta tuổi đã ngoài sáu mươi, tuy chỉ còn lại một cánh tay, song tinh thần quắc thước, bước đi nhanh nhẹn, luôn tỏ vẻ hết sức ngang tàng và hung hãn.

Sau khi đã kiểm tra kỹ Thái Cực lệnh của Do Nhân Kiệt, Thiên Yếm Tẩu liền ra chiều hòa nhã nói:

- Vưu cô nương có điều chi dặn bảo chăng?

Do Nhân Kiệt khiên tốn đáp:

- Vưu cô nương muốn nhờ Đoan Mộc lão hộ pháp sắp xếp cho Công Tôn mỗ một vị trí trong giáo để được sống nhàn rỗi thôi!

Thiên Yếm Tẩu khoái trá cười to:

- Thật không ngờ Vưu cô nương lại xem trọng lão phu đến vậy! Được thôi, lão đệ cũng là một nhân vật đáng kể trong võ lâm, nay đầu nhập bổn giáo thật đôi bên đều có lợi. Vậy lão đệ thích phân đàn nào của bổn giáo, chỉ cần nói một tiếng là xong!

Hỗn Nguyên Thái Cực lệnh này lọt vào tay Do Nhân Kiệt có ý nghĩa khác hẳn với Ác Quân Bình. Ác Quân Bình vì muốn được mặc sức tung hoành, thỏa mãn dục vọng cá nhân, với chức vị phân đàn chủ chẳng khác nào chúa tể một vùng, tất nhiên là rất hợp ý hắn ta.

Song mục đích của Do Nhân Kiệt lại là muốn xâm nhập vào nội bộ Thiên Ma Giáo để thăm dò hư thực hầu tìm cách diệt trừ, lẽ dĩ nhiên là muốn được giữ một chức vụ gì đó trong tổng đàn, nên liền khom mình nói:

- Công Tôn mỗ chưa có được chút công lao gì, đâu dám vọng tưởng một bước lên trời, song nếu được theo lão hộ pháp làm một tên hầu là đủ mãn nguyện rồi!

Thiên Yếm Tẩu đảo tròn mắt:

- Vậy thì khuất tất lão đệ một chút, hãy tạm ở đây chia sẽ nhọc nhằn với Tô phân đàn chủ, thế nào?

Do Nhân Kiệt bỗng nhớ đến những lời mô tả của Bát Bộ Đàn Thối về vị Hóa Cốt mỹ nhân này, bất giác rùng mình kinh hãi.

Chàng vừa định lên tiếng từ chối thì Thiên Yếm Tẩu đã cười ha hả nói tiếp:

- Trong tổng đàn hiện nay cũng đang thiếu một Hắc kỳ hộ pháp, phen này trở về lão phu nhất định sẽ hết sức bảo cử, nhưng có điều đến lúc ấy lão đệ có chịu rời khỏi phân đàn này hay không cũng chưa biết chắc... Ha ha...

Do Nhân Kiệt biết là sự việc đã định, nói nhiều cũng vô ích, cũng may là thời gian không lâu lắm, vẫn còn có cơ hội, bèn vội nói:

- Đa tạ lão hộ pháp đã chiếu cố cho!

Thiên Yếm Tẩu quay sang Hóa Cốt mỹ nhân Tô Kim Phụng, tủm tỉm cười nói:

- Lão phu quyết định như vậy, Tô phân đàn chủ có ý kiến gì không?

Tô Kim Phụng thoáng đỏ mặt, nhẹ gật đầu nói:

- Bổn phân đàn đang lúc có nhiều việc rắc rối, có được một nhân tài như Công Tôn đại hiệp giúp sức thì còn gì bằng, song những ngày gần đây gã họ Vu mỗi lúc càng thêm lộng hành, hôm kia lại đả thương hai vị huynh đệ bổn đàn, thật khó mà nhẫn nhịn được, những mong lão hộ pháp hãy chỉ thị biện pháp ứng phó!

Thiên Yếm Tẩu đưa tay chỉ Do Nhân Kiệt nói:

- Có Công Tôn lão đệ đây thì còn lo gì nữa? Hãy hỏi vị lão đệ ấy xem có ứng phó nổi hay không!

Tô Kim Phụng ngoảnh sang liền nháy mắt, ra ý bảo Do Nhân Kiệt chớ mắc mưu lão hồ ly này, đừng vì nhất thời muốn lập công mà chấp thuận một cách thiếu suy xét.

Nào ngờ Do Nhân Kiệt lại vờ như không trông thấy, cúi mình nói:

- Ti chức tự tin có thể ứng phó được!

Thiên Yếm Tẩu ra chiều đắc ý nói:

- Lão phu nói thế nào? Ha ha ha ha...

Tô Kim Phụng nguýt mắt đầy vẻ u oán, lẳng lặng cúi đầu.

Thiên Yếm Tẩu cười một hồi, bỗng đứng lên nói:

- Nghe đâu lão quái ấy mới hôm trước đã xuất hiện tại Vân Mộng, việc ở đây đã có Công Tôn lão đệ là đủ yên tâm rồi, lão phu phải đuổi theo lão quái ấy ngay bây giờ mới được.

Đoạn chỉ thấy thân hình nhấp nhoáng, người đã lướt nhanh ra cửa, khi Do Nhân Kiệt và Tô Kim Phụng theo ra đến nơi thì lão ma đã mất dạng.

Do Nhân Kiệt thấy lão ma ấy chỉ còn một tay mà khinh công vẫn cao siêu đến vậy, lòng không khỏi hết sức kinh hãi.

Tô Kim Phụng quay lại, thấy Do Nhân Kiệt đứng thừ ra như đang suy nghĩ gì đó, tưởng là vừa rồi chàng đã buông lời quá tự phụ nên giờ đây đang lo rầu, bèn buông tiếng thở dài nói:

- Đã bảo đừng chấp thuận, Công Tôn đại hiệp lại chẳng chịu nghe!

Do Nhân Kiệt liền định thần, cười giả lả nói:

- Chút việc vặt vãnh ấy, không hề gì đâu! Bắt đầu ngày mai để ti chức đứng ra lo liệu được rồi!

Tô Kim Phụng chơm chớp mắt:

- Công Tôn đại hiệp định thế nào?

Do Nhân Kiệt cười cười:

- Đối phó với những người xảo quyệt là phải có biện pháp khác, phân đàn chủ xin chỉ thị của lão, nếu lão bảo phân đàn chủ liệu bề ứng phó thì kết quả cũng như nhau thôi!

- Nhưng dẫu sao cũng vẫn hơn là chúng ta chấp thuận!

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Chấp thuận thì cũng đâu có sao! Chúng ta chỉ e ngại mỗi mình gã họ Vu, còn bọn tay sai của hắn, chả lẽ chúng ta cũng không động chạm được hay sao?

Tô Kim Phụng gật đầu:

- Phải rồi, huynh đệ bổn đàn trước sau đã bị thương bảy tám người, sự việc rành rành ra đó, nếu chúng ta báo phục thì về tình hay về lý đều không có gì sai trái cả, sách lược ấy có thể thực thi được đấy!

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Vả lại, mục đích của chúng ta chỉ là tranh giành địa bàn, muốn đạt được mục đích, có rất nhiều phương thức và thủ đoạn, không nhất thiết phải giết người, chỉ cần không gây thương tổn đến một sợi tóc của hắn thì Vu Khê lão quái cũng chẳng thể chỉ trích chúng ta được! Chỉ trích Thiên Ma Giáo chúng ta không nên tranh giành địa bàn với cháu họ của lão ư? Thiết nghĩ lão quái ấy da mặt có dày đến mấy thì cũng chẳng mở miệng nói ra được.

Tô Kim Phụng nghe xong liền nhoẽn miệng cười, liếc mắt tình tứ nói:

- Có một vị phó đàn chủ như thế này, thật là phúc đức cho nô gia...

Do Nhân Kiệt vội thu tâm định thần, vòng tay nói:

- Xin phân đàn chủ hãy nghỉ ngơi cho khỏe, bảo Tiêu hộ đàn triệu tập chúng huynh đệ để bàn bạc kế hoạch sắp tới.

Tô Kim Phụng bụm miệng cười nói:

- Phó phân đàn chủ khỏi phải nhọc lòng, Tiêu hộ đàn đã lo chuẩn bị yến tiệc rồi!

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên:

- Chuẩn bị yến tiệc gì vậy?

Tô Kim Phụng khúc khích cười:

- Để mừng họ vừa có được một vị phó đàn chủ tài ba tháo vác!

Do Nhân Kiệt chau mày:

- Đều là người nhà cả, hà tất phải như vậy!

Tô Kim Phụng nguýt mắt:

- Nếu không phải là người nhà thì ai lại như vậy? Nô gia thử hỏi, phó phân đàn chủ bảo là tất cả đều đã là người một nhà, vậy chứ ngoài nô gia và Tiêu hộ đàn, phó phân đàn chủ còn biết ai nữa? Phó phân đàn chủ biết "nhà này" tổng cộng có "bao nhiêu người" chăng?

Do Nhân Kiệt đuối lý, đành nói:

- Tốt hơn hết là đừng phô trương quá!

Tô Kim Phụng thấy xung quanh không người, bỗng ngoảnh mặt đi truyền âm nói:

- Tối nay xin hãy đến chỗ nô gia một chút, nô gia có điều cần nói, chỗ ở của nô gia là một ngôi lầu đỏ tại góc đông bắc...

Đoạn không chờ Do Nhân Kiệt có phản ứng gì, ngoảnh lại nhoẽn miệng cười, cất bước tha thướt bỏ đi.

Đêm hôm ấy, Do Nhân Kiệt đã gặp tất cả mọi giáo đồ tại buổi tiệc rượu. Phân đàn Tương Dương này ngoài chính phó phân đàn chủ, còn có một Huỳnh kỳ hộ đàn, một Bạch kỳ hộ đàn và một Hắc kỳ hộ đàn. Mười hai nam giáo đồ, bốn nữ giáo đồ, kể cả hai a hoàn tổng cộng là hai mươi ba người.

Huỳnh kỳ hộ đàn là một thư sinh trung niên tên là Giản Biện Phác, ngoại hiệu Âm Dương Tiêu.

Bạch kỳ hộ đàn là một thanh niên tuổi chưa đầy ba mươi tên Vân Thu Ngô, ngoại hiệu là Vô Tình Đao.

Hắc kỳ hộ đàn chính là lão mặt ngựa lưng gù Bát Bộ Đàn Thối Tiêu Huê Tướng. Luận về thân phận thì ngoài chính phó phân đàn chủ ra, vị Huỳnh kỳ hộ đàn Âm Dương Tiêu Giản Giện Phác là có địa vị cao nhất, song Do Nhân Kiệt lại thầm lưu ý đến Bạch kỳ hộ đàn Vân Thu Ngô.

Chàng nhận thấy Vô Tình Đao Văn Thu Ngô này là người vô cùng thâm hiểm, rất khó đối phó. Đồng thời, điều khiến chàng thắc mắc là Vân Thu Ngô võ công hiển nhiên cao hơn Giản Biện Phác, vậy mà chẳng hiểu tại sao Giản Biện Phác lại là Huỳnh kỳ hộ đàn, địa vị cao hơn Vân Thu Ngô.

Tối hôm ấy, Do Nhân Kiệt ai mời cũng chẳng từ chối, sau cùng chàng đã uống đến say khướt.

Do Nhân Kiệt quả thật cao hứng đến vậy ư? Không phải, đó chẳng qua là vì cái hẹn sau buổi tiệc, chàng đã vắt óc suy nghĩ mà vẫn không sao tìm ra được kế sách, cực chẳng đã mới phải chọn lấy hạ sách như vậy.

Hôm nay, chàng tìm đến ngôi lầu để gặp Tô Kim Phụng xin lỗi và nhân tiện xin chỉ thị.

Tô Kim Phụng cũng ngỡ là chàng vì nhất thời cao hứng không kềm chế được, chứ không phải cố ý lẫn tránh, nên nàng ta cũng chẳng thắc mắc gì, chỉ khoát tay nói:

- Hãy lo việc chính trước đã, còn về vấn đề kia... để sau này hẳng tính!

Do Nhân Kiệt rời khỏi ngôi lầu đỏ, chẳng tìm ai khác, chỉ tìm Vô Tình Đao Vân Thu Ngô.

Chàng nhìn đối phương ôn tồn nói:

- Chúng ta đi ra ngoài xem sao, được chứ?

Vân Thu Ngô cung kính khom mình đáp:

- Xin tùy phó phân đàn chủ sai bảo!

Thế là hai người khinh trang gọn gàng theo một con đường bí mật ra khỏi Đại Quán viên, đi thẳng về phía bên sông ngoài cửa bắc thành.

Lúc này đã là giữa đông, bầu trời u ám như báo hiệu tuyết sắp rơi, song vì đã gần tết, khách luôn đi lại nhiều hơn ngày thường.

Tương Dương nhờ có địa lý và hoàn cảnh ưu việt, đường bộ và đường sông đều tiện lợi, việc buôn bán rất phồn thịnh, Thiên Ma Giáo đã chú trọng và thiết lập phân đàn tại đây, đó là điều tất nhiên.

Do Nhân Kiệt đưa tay chỉ những chiếc thuyền buôn và thuyền khách tấp nập trên sông Hán Thủy hỏi:

- Bổn giáo đã tranh giành những chiếc thuyền buôn ấy phải không?

Vân Thu Ngô thấp giọng đáp:

- Vâng! Hiện nay những hiệu buôn trong thành Tương Dương được chia làm hai cánh, một cánh do bổn giáo bảo hộ, một cánh thuộc Vu Vĩnh Xương. Trong nửa năm qua đôi bên hãy còn giữ được hòa khí với nhau, chỉ mấy ngày gần đây tình hình đã xấu đi dần, thuyền hàng và khách vừa cặp bến, hầu hết đều tìm đến...

Do Nhân Kiệt tiếp lời:

- Có tìm ra nguyên nhân không?

- Theo sự điều tra, nguyên nhân chính là do Vu Vĩnh Xương đã phá bĩnh, hắn đã cho người hằng ngày canh chừng trên bến, phàm thấy thuyền buôn mới đến là lập tức lên thuyền hỏi khách và chủ hàng, theo hàng nghiệp mà đối phương cần liên lạc, chỉ định cho đối phương một hiệu buôn, bắt buộc đối phương phải tuân theo...

- Bổn giáo không làm như vậy ư?

- Phó phân đàn chủ hẳn đã rõ về lai lịch của Vu Vĩnh Xương rồi, thượng cấp đã bảo chúng ta phải hết sức tránh xung đột, vậy thì còn cách gì hơn nữa?

Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ hồi lâu, đoạn kiên quyết nói:

- Được rồi, bắt đầu ngày mai chúng ta cũng phái vài người đến đây, phàm gặp thuyền mới hãy đứng bên mà chờ,khi nào đối phương đã thỏa thuận xong điều kiện xuống thuyền, lập tức mời họ xuống sông tắm một phen cho khỏe, sau đó lên thuyền cho các chủ hàng biết một hiệu buôn khác của chúng ta, khi nào gã họ Vu nổi điên lên sẽ có bổn tọa đối phó.

Vân Thu Ngô lộ vẻ hết sức phấn khởi đáp:

- Thưa vâng!

Liên tiếp ba ngày sau, bọn bộ hạ của Cửu Đầu Quỷ Ưng Vu Vĩnh Xương tổng cộng bị xô xuống sông Hán Thủy đến mười ba lần dưới thời tiết lạnh buốt xương và đồng thời những hiệu buôn dưới sự bảo hộ của phân đàn Tương Dương cũng nhờ vậy mà có thêm mười ba vụ buôn bán.

Trong ba hôm ấy, có hai điều đã khiến Do Nhân Kiệt hết sức bất ngờ.

Điều thứ nhất là đối với các biến cố liên tiếp kể trên, phía Vu Vĩnh Xương hoàn toàn không có phản ứng.

Về điều này, theo sự suy luận của Do Nhân Kiệt thì Vu Vĩnh Xương sở dĩ án binh bất động rất có thể đó chính là sự lợi hại của hắn, có lẽ hắn trước hết muốn điều tra rõ nguyên nhân vì sao Thiên Ma Giáo đột nhiên lại dám hành động như vậy, rồi sau đó mới có kế hoạch hành động, nhất cử lấy lại sỉ diện. Tuy nhiên, Do Nhân Kiệt không hề bận tâm.

Thiên Ma Giáo cố nhiên là một tà phái nguy hại, mà Vu Vĩnh Xương cũng chẳng phải là kẻ tốt lành gì, một khi xảy ra xung đột thì chàng có thể trừ đi một tai họa cho bách tánh Tương Dương.

Điều thứ nhì là từ hôm chàng giả vờ uống rượu say, Tô Kim Phụng không còn quấy rầy đến chàng nữa.

Vị Hóa Cốt mỹ nhân ấy đã biết khó nên rút lui ư? Chàng chẳng dám tin là như vậy. Nếu như đối phương biết chàng là môn hạ của Tiêu Dao Thư Sinh thì rất có thể, nhưng thân phận chàng hiện nay là Ác Quân Bình Công Tôn Tiết, mà Ác Quân Bình đâu phải là một chính nhân quân tử không say mê sắc đẹp trong giới võ lâm.

Chàng nghĩ bên trong hẳn là có nguyên do khác, nên trong ba ngày qua tuy mọi sự đều suông sẽ, song chàng vẫn như đứng trước vực thẳm, luôn đề cao cảnh giác, đề phòng bất trắc.

Thấm thoát lại năm ngày nữa trôi qua, cuối cùng hai giả thuyết của Do Nhân Kiệt đều đã được chứng thực.

Trước tiên là Cửu Đầu Quỷ Ưng Vu Vĩnh Xương đã phái người mang chiến thư đến, hẹn sẽ "hầu giáo" tại trước Thất Tinh Nhai trên núi Long Trung vào hai hôm sau.

Trong chiến thư đặc biệt nêu rõ, đối tượng cuộc hẹn chủ yếu là Công Tôn phó phân đàn chủ phân đàn Tương Dương của Thiên Ma Giáo.

Ngay đêm hôm ấy vừa qua canh hai, một nữ tỳ đến chỗ chàng trú ngụ nói:

- Tô phân đàn chủ cho mời!

Do Nhân Kiệt liền nghĩ nhanh, lập tức có quyết định, bèn nói:

- Bổn tọa mặc xong y phục sẽ đến ngay, ngươi hãy đến báo với Giản, Vân, Tiêu ba vị hộ đàn một tiếng, bảo đó là ý của bổn tọa mời ba người cùng đến đó luôn.

- Nhưng ý của Tô phân đàn chủ chỉ mời mỗi một mình phó phân đàn chủ thôi!

Do Nhân Kiệt bèn gật đầu nói:

- Thôi được, ngươi hãy về trước đi!

Nào ngờ ả nữ tỳ vẫn đứng yên nói:

- Tô phân đàn chủ bảo là phó phân đàn chủ không quen đường thuộc lối, ngoài kia trời lại tối, bảo tiểu tỳ phải chong đèn dẫn đường cho phó phân đàn chủ.

Do Nhân Kiệt thấy chủ tớ họ đối với mình như thể áp giải phạm nhân, bất giác vừa bực tức vừa buồn cười, song chàng cũng chẳng chấp nhất, bèn không nói gì nữa, mặc xong quần áo liền theo ả nữ tỳ đi ra.

Vào đến trong tiểu lầu, Do Nhân Kiệt thấy Tô Kim Phụng y phục đoan chỉnh, vẻ mặt hết sức trang trọng, chàng mới cảm thấy có phần yên tâm.

Chàng liền rào đón trước nói:

- Ti chức đã nói rồi, đối phó với hạng tầm thường ấy đâu cần đàn chủ phải nhọc tâm, vả lại sức khỏe của phân đàn chủ vừa mới...

Tô Kim Phụng lắc đầu ngắt lời:

- Không phải vì vấn đề ấy!

Do Nhân Kiệt cố trấn tĩnh hỏi:

- Vậy chứ phân đàn chủ cho gọi vì việc chi?

Tô Kim Phụng đưa tay chỉ ghế nói:

- Hãy ngồi xuống trước đã!

Do Nhân Kiệt ngồi xuống xong, Tô Kim Phụng bỗng hỏi:

- Công Tôn phó phân đàn chủ quê quán ở đâu vậy?

Do Nhân Kiệt giật mình, không ổn rồi, đối phương hỏi như vậy chẳng phải là vô cớ, chả lẽ chàng đã bị bại lộ thân phận rồi ư?

Bèn đành cười nói:

- Vì sao phân đàn chủ lại hỏi về điều ấy?

Đồng thời chàng thầm nhủ:

"Mình đến đây đã mười mấy hôm rồi, sao bỗng dưng lại xảy ra rắc rối thế này? Đã lộ ra sơ hở về mặt lời nói và cử chỉ ư?"

Song chàng nhận thấy mỗi lời nói và hành động của mình đều hết sức thận trọng, chẳng thể nào lộ ra sơ hở được, vậy thì vấn đề trục trặc ở đâu?

Chỉ nghe Tô Kim Phụng nhạt giọng nói:

- Đương nhiên là phải có nguyên nhân rồi!

Do Nhân Kiệt định thần, cười nói:

- Vậy thì lạ thật, trong giới giang hồ bất kỳ ai quen biết với Công Tôn mỗ, ai mà không rõ Ác Quân Bình này là người vùng Tứ Xuyên?

- Xuyên Đông hay Xuyên Tây?

- Cả hai!

- Vậy là sao?

- Bởi lẽ Công Tôn mỗ tuy nguyên quán là Xuyên Tây, song lại lớn lên ở Xuyên Đông, sau đó quanh năm suốt tháng đi khắp đó đây, hôm nay đông, ngày mai tây, song đa phần là trong phạm vi lưỡng Xuyên...

Do Nhân Kiệt nhận thấy mình trả lời như vậy khiến đối phương khó mà nắm bắt được, giả sử trong lời nói có sự trục trặc hoặc là đối phương vẫn tiếp tục vạch lá tìm sâu, vượt quá khả năng trả lời của chàng, vậy thì bắt buộc chàng phải tiên hạ thủ vi cường, ngoài ra chẳng còn cách nào khác hơn.

Chàng nói rất chậm rãi và cố giữ cho giọng nói được tự nhiên, đồng thời lưu ý vẻ mặt của đối phương, sẵn sàng đột khởi hành động khi cần thiết.

Tô Kim Phụng vừa nghe vừa gật đầu, lại hỏi tiếp:

- Công Tôn phó phân đàn chủ đã lớn lên ở Xuyên Đông thuộc vùng nào?

- Lương Sơn!

Ác Quân Bình có phải đã lớn lên ở Lương Sơn hay không, chỉ có trời mới biết, song Do Nhân Kiệt đã trả lời hết sức mau mắn.

Bởi việc đã đến nước này, đúng hay không chẳng còn quan trọng nữa, chàng chỉ hy vọng một điều duy nhất là chính bản thân vị Hóa Cốt mỹ nhân này cũng chẳng biết về việc ấy.

Còn như bị bại lộ cũng chả sao, ngay khi chàng trả lời là đã vận đầy đủ chân lực rồi.

Song Tô Kim Phụng lại gật đầu, ngẩng lên hỏi tiếp:

- Vậy phó phân đàn chủ có biết là trong phân đàn có một người đồng hương không?

Do Nhân Kiệt chới với, chàng nằm mơ cũng chẳng ngờ trên đời lại có một việc trùng hợp như vậy.

- Ồ, thật vậy ư?

Chàng mỉm cười, ra chiều ung dung, nhưng con tim thì cơ hồ vọt ra khỏi lồng ngực.

Tuy nhiên, chàng vẫn chưa vội khinh cử vọng động, bởi tuy lời lẽ đối phương rất dồn ép, nhưng giọng nói lại như không mang địch ý. Đồng thời, hiện tại chàng cũng không muốn bỏ qua cái chức vị phó phân đàn chủ có thể bước vào tổng đàn Thiên Ma Giáo trong một ngày gần đây.

Tô Kim Phụng chậm rãi nói:

- Bổn tọa không rõ các hạ là người của địa phương nào, mà cũng chẳng cần thiết phải rõ, bổn tọa chỉ lấy làm lạ là hai người gặp mặt nhau mà chớ hề nói với nhau một lời, chẳng khác nào người xa lạ...

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Vậy cũng chẳng có gì lạ, một người xa nhà lâu năm, đôi khi thân như cha mẹ anh em mà khi gặp nhau còn làm ngơ, có gì...

Tô Kim Phụng lắc đầu:

- Không, người đồng hương của phó phân đàn chủ đã nói là từ nào đến giờ tướng mạo y không hề thay đổi, chính hồi hơn ba năm trước đây, hai người còn gặp nhau tại Đồng Quan nữa.

Do Nhân Kiệt hắng giọng:

- Vậy thì lạ thật!

- Cho nên y không nhận ra phó phân đàn chủ thì chẳng có gì lạ, bởi phó phân đàn chủ thuật dịch dung cao minh, là người có nhiều khuôn mặt trong giới võ lâm, nhưng còn phó phân đàn chủ chẳng lý nào là không nhận ra y!

Do Nhân Kiệt mỗi lúc càng thêm bồn chồn, cố gượng cười nói:

- Người đó là ai vậy?

Tô Kim Phụng giọng bình thản:

- Chính là Bạch kỳ hộ đàn Vân Thu Ngô, người đã luôn cận kề bên phó phân đàn chủ trong mấy ngày qua!

Do Nhân Kiệt mắng thầm:

"May cho tên tiểu tử thâm hiểm."

Song chàng vẫn cố chống chế:

- À, à... phải rồi... thảo nào... mấy hôm nay Công Tôn mỗ đã cố suy nghĩ... Ôi! Mình rõ thật là hồ đồ...

Tô Kim Phụng bình thản nói tiếp:

- Không, chính bổn tọa mới là hồ đồ. Tôn giá thật ra là ai? Hôm nay nên cho biết mặt thật được rồi chứ?

Do Nhân Kiệt bàng hoàng, một hồi thật lâu mới ngẩng lên nói:

- Phân đàn chủ định xử lý thế nào về việc này?

Tô Kim Phụng mặt trơ lạnh:

- Bây giờ nói về vấn đề ấy thì còn sớm quá, trước tiên bổn tọa muốn biết là thân phận thật sự của tôn giá. Và trà trộn vào đây với mục đích gì?

Do Nhân Kiệt giờ đây đã không còn sự lựa chọn nào khác, đành nghiêm mặt nói:

- Môn hạ của Tiêu Dao Thư Sinh, hậu duệ của Địch Tẩu, họ Do tên Nhân Kiệt, và mục đích vào đây là để tiến thêm một bước trà trộn vào tổng đàn Thiên Ma Giáo để điều tra hung thủ chính đã tàn sát và thiêu hủy Thiên Long phủ cùng Trung Nghĩa nhị trang!

Tô Kim Phụng thoáng biến sắc:

- Các hạ quả là to gan!

Do Nhân Kiệt thấy đối phương chưa có hành động thù địch, không khỏi hết sức thắc mắc, đành chỉ biết thầm phòng bị và ung dung nói:

- Giả sử như đó là phân đàn chủ...

Tô Kim Phụng chớp mắt ngắt lời:

- Ác Quân Bình đã chết bởi tay các hạ phải không?

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Phải!

- Việc ấy có kẻ thứ ba biết hay không?

Do Nhân Kiệt lắc đầu:

- Không!

Tô Kim Phụng ngẫm nghĩ một hồi, bỗng ngẩng lên hỏi:

- Các hạ đã giết được Ác Quân Bình hẳn là võ công cao hơn bổn tọa. Vậy sao vừa rồi không hạ thủ giết bổn tọa diệt khẩu?

Do Nhân Kiệt thẳng thắn nói:

- Không sai, tại hạ quả là có ý nghĩ như vậy. Thế nhưng, sau đó tại hạ đã nghĩ lại. Biết bí mật này có đến hai người, trừ đi một chưa giải quyết được vấn đề. Đồng thời thái độ không có địch ý của phân đàn chủ cũng là một nguyên nhân đã khiến tại hạ không hạ thủ được!

Tô Kim Phụng gật gù:

- Bổn tọa đã có chuẩn bị một vật nhỏ mọn, bây giờ tặng cho các hạ, kể như là để báo đáp ơn không giết của các hạ!

Do Nhân Kiệt ngớ người:

- Phân đàn chủ...

Tô Kim Phụng tảng lờ, ngoảnh ra sau cất tiếng nói:

- Tiểu Thanh, hãy mang chiếc hộp ấy ra đây!

Một nữ tỳ bước ra ngay sau tiếng đáp, hết sức cẩn thận đặt một chiếc hộp vuông vức lên giữa bàn.

Tô Kim Phụng khoát tay nói:

- Mở ra!

Nữ tỳ có tên Tiểu Thanh thoáng khom mình, đoạn y lời mở nắp hộp ra.

Do Nhân Kiệt chú mắt nhìn, bất giác lại ngớ người.

Thì ra trong hộp là một đầu người máu hãy còn chưa khô, dưới ánh nến soi rọi, loáng thoáng có thể nhận ra đó chính là Vô Tình Đao Vân Thu Ngô.

Tô Kim Phụng thản nhiên nói:

- Hai kẻ đã mất một, muốn giết bổn tọa, bây giờ đã đến lúc rồi chứ?

Do Nhân Kiệt như đang trong mơ, nhất thời không biết nên trả lời thế nào cho phải!

Tô Kim Phụng bỗng nghiêm mặt, khẽ thở dài nói:

- Đêm hôm trước sở dĩ nô gia bảo các hạ đến đây chính là vì việc này, bởi lúc ấy nô gia cũng nhận thấy Ác Quân Bình các hạ về ngôn hành và khí độ không giống những lời đồn đại trên giang hồ, rất muốn nhân cơ hội này giáp mặt khảo nghiệm một phen, nhưng không ngờ các hạ lại bị ảnh hưởng bởi những lời dèm pha của lão quỷ

Tiêu Huê Tướng, xem nô gia như thể rắn rết, lại tự hành hạ mình bằng cách uống rượu đến say mềm.

Do Nhân Kiệt sửng sốt:

- Sao phân đàn chủ lại...

Tô Kim Phụng phớt cười tiếp lời:

- Trong phân đàn này chỉ có bấy nhiêu người, nếu không hiểu rõ được từng người thì nô gia làm thế nào giữ được cái chức phân đàn chủ kia chứ?

Đoạn Tô Kim Phụng khoát tay bảo Tiểu Thanh mang chiếc hộp gỗ đi, và nói tiếp:

- Do thiếu hiệp trong lúc sinh tử, tử vong mà còn thành thật như vậy, Tô Kim Phụng này cũng xin thố lộ vài lời thật lòng với thiếu hiệp, đó là việc diệt trừ Vân Thu Ngô, nô gia quả tình là có nỗi khổ bất đắc dĩ khác, chứ không phải hoàn toàn Do thiếu hiệp.

Do Nhân Kiệt kinh ngạc:

- Ý phân đàn chủ là...

- Hừ, hắn cậy mình là người do tổng đàn cử đến, luôn viện lý do quấy rầy, tưởng nô gia là người lẳng lơ, có thể ngủ với bất kỳ nam nhân nào, hắc hắc. Hắn đâu biết là...

Do Nhân Kiệt lấy làm lạ, thầm nhủ:

"Chả lẽ thị còn là một thiếu nữ băng thanh ngọc khiết hay sao?"

Tô Kim Phụng đảo tròn mắt, bỗng đứng lên nói:

- Xin Do thiếu hiệp hãy đợi một lát, nô gia vào trong mặc thêm chiếc áo.

Do Nhân Kiệt khom mình:

- Xin phân đàn chủ tự tiện!

Tô Kim Phụng mỉm cười, quay người đi vào phòng trong.

Chừng thời gian sau một tuần trà nóng, chỉ thấy Tô Kim Phụng đã khoác thêm trên vai một chiếc áo màu bạc, từ trong phòng tha thướt bước ra, mặt càng thêm tươi thắm.

Do Nhân Kiệt chợt hiểu, thì ra nàng ta đã viện cớ mặc thêm áo, kỳ thực là vào trong trang điểm lại.

Ôi, nữ nhân! Do Nhân Kiệt đang ngơ ngẩn, bỗng một làn gió thơm ập đến, Tô Kim Phụng đã bước đến, ngồi xuống sát cạnh chàng.

Do Nhân Kiệt giật mình kinh hãi:

- Phân đàn chủ...

Tô Kim Phụng nguýt mắt, ném cho chàng một nụ cười mê hồn lạc phách, tay phải vòng qua ôm ngang lưng chàng, kề sát mặt với giọng dịu ngọt hỏi:

- Thiếu hiệp có lạnh không?

Do Nhân Kiệt vội đưa tay xô ra, luống cuống nói:

- Không, tại hạ không sao cả!

Tô Kim Phụng nhích người sát hơn:

- Thời tiết thế này, không khéo bị cảm lạnh thì khốn, có cần uống chút rượu không?

Do Nhân Kiệt vùng mạnh đứng lên, nghiêm mặt nói:

- Cho dù lão Tiêu Huê Tướng đã nói rất nhiều điều xấu xa với Do mỗ, nhưng Do mỗ chưa hề có ý nghĩ bất kính đối với Tô phân đàn chủ, xin phân đàn chủ hãy tự trọng là hơn!

Tô Kim Phụng ngồi lại ngay ngắn, đưa tay vén làn tóc rối nơi góc trán, chậm rãi ngẩng lên nói:

- Thiếu hiệp không thể chiều nô gia một lần được sao?

Do Nhân Kiệt hay tay ôm quyền, nghiêm nghị và thành khẩn nói:

- Ý của tại hạ vốn định chờ thêm hai hôm nữa, sau cuộc hẹn tại Thất Tinh nhai sẽ âm thầm rời khỏi đây, khi ấy món nợ của Vân Thu Ngô có thể thừa cơ hội đổ trút lên đầu tại hạ. Bây giờ, phân đàn chủ một khắc cũng không dung được, vậy thì Do mỗ xin cáo từ!

Đoạn quay người, cất bước đi về phía thang lầu.

Sau lưng vang lên giọng đầy áo não nói:

- Thiếu hiệp bỏ đi như vậy thật ư?

Do Nhân Kiệt quay lại, giọng nặng nề nói:

- Vâng, tại hạ bắt buộc phải bỏ đi thôi! Xin phân đàn chủ hãy lượng thứ cho! Thế nhưng, tại hạ tuy không thông nhân tình thế cố, nhưng không phải là kẻ vong ân phụ nghĩa, sau này nếu có cơ hội, tại hạ nhất định không quên ơn đức của phân đàn chủ phen này.

Tô Kim Phụng vừa định nói tiếp, từ sau bức màn gấm trong phòng ngủ bỗng có người khẽ cười nói:

- Thôi, đủ rồi, nha đầu!

Do Nhân Kiệt liền đưa mắt nhìn về phía ấy, bất giác thừ ra tại chỗ.

Hai Hóa Cốt mỹ nhân về y trang, dung mạo và thân hình hoàn toàn giống như nhau, chỉ khác là một người ngồi trong khách sảnh, còn một người thì đứng nơi cửa phòng cười tủm tỉm.

Do Nhân Kiệt hai mắt trố to, đưa tay chỉ hai người, lắp bắp nói:

- Hai người... thật ra...

Tô Kim Phụng đứng nơi cửa phòng mỉm cười tiếp lời:

- Ai là Hóa Cốt mỹ nhân thật phải không?

Đoạn đưa tay chỉ Tô Kim Phụng ngồi trong khách sảnh nói tiếp:

- Chính người đó!

Do Nhân Kiệt ngơ ngẩn:

- Vậy chứ...

Tô Kim Phụng đứng nơi cửa phòng nhoẽn cười:

- Nô gia là Tô Kim Phụng!

- Ồ, thì ra... đó là... thế thân của phân đàn chủ ư?

Tô Kim Phụng cười gật đầu:

- Đúng vậy!

Do Nhân Kiệt định thần:

- Vậy chứ vị này là ai?

Tô Kim Phụng hỏi ngược lại:

- Theo thiếu hiệp thì là ai nào?

Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát, chợt hiểu thất thanh nói:

- Tại hạ biết rồi, là Tiểu Thanh!

Tô Kim Phụng quay sang người kia cười nhạt:

- Còn thừ ra đó chi nữa? Vào thay y phục mau!

Chờ cho Tiểu Thanh vào trong phòng ngủ, Tô Kim Phụng bỗng từ trong tay áo rút ra một ngọn trủy thủ sắc bén, "soạt" một tiếng đâm vào bắp tay trái.

Do Nhân Kiệt hoảng kinh la lên:

- Cô nương làm gì vậy?

Tô Kim Phụng mỉm cười:

- Như vậy có thể thay cho ngàn vạn lời nói!

Mũi trủy thủ rạch toác lớp áo, trên bắp tay trắng muốt lộ rõ một nốt "thủ cung sa" cỡ hạt đậu màu đỏ chói.

Do Nhân Kiệt buột miệng:

- Thì ra cô nương...

Tô Kim Phụng cúi đầu, đỏ mặt nói:

- Như vậy mạnh hơn bất kỳ lời giải thích nào phải không?

Do Nhân Kiệt chau chặt mày, muốn nói lại thôi.

Tô Kim Phụng quét mắt nhìn chàng, nói tiếp:

- Thiếu hiệp làm sao vậy?

Do Nhân Kiệt hắng giọng:

- Tại hạ thấy cô nương thủ thân như ngọc, gần bùn mà không bị vấy bùn, đành rằng rất đáng khâm phục, nhưng do vậy mà lại làm tan nát cuộc đời một nữ tỳ thì cũng quá là tàn nhẫn.

- Thiếu hiệp có biết đó là do nàng đã tự nguyện không?

Do Nhân Kiệt quả quyết lắc đầu:

- Tại hạ không tin!

Tô Kim Phụng thở dài thậm thượt:

- Điều ấy quả là khó tin, nhưng sự thật quả đúng là vậy. Thân thế của Tiểu Thanh cũng rất là bi thảm, khi nào được sự đồng ý của Tiểu Thanh, nô gia sẽ kể cho thiếu hiệp nghe. Bây giờ tin hay không cũng đành tùy ở thiếu hiệp thôi!

Ngay khi ấy ả nữ tỳ tên là Tiểu Vân bỗng thò đầu vào báo:

- Bẩm cô nương, tuyết đã rơi rồi!

Tô Kim Phụng ngẩng lên mỉm cười nói:

- Thế nào? Bây giờ nô gia mời thiếu hiệp uống rượu, có thể chấp nhận được rồi chứ?

o O o

Vô Tình Đao Vân Thu Ngô hai đêm không trở về tổng đàn, sau khi phái người tìm kiếm khắp nơi, kết quả đã tìm gặp thi thể trong một đống tuyết ở ngoài thành, nhưng chẳng thấy thủ cấp đâu cả.

Mọi giáo đồ trong phân đàn cùng một nhận định, cho rằng chắc chắn đó chính là độc thủ của Cửu Đầu Quỷ Vu Vĩnh Xương.

Do đó, hôm ấy khi Do Nhân Kiệt đang chuẩn bị với thân phận phó phân đàn chủ đi phó hẹn tại Thất Tình nhai trên núi Long Trung, tất cả giáo đồ trong phân đàn thảy đều hăm hở đòi theo.

Bọn giáo đồ sở dĩ phẫn khích như vậy chẳng phải có tình cảm riêng tư gì với Vô Tình Đao, mà là trong thời gian qua đã nhẫn nhịn Cửu Đầu Quỷ Vu Vĩnh Xương quá nhiều rồi, muốn nhân cơ hội này để phát tiết mà thôi!

Thế nhưng, Do Nhân Kiệt thầm suy nghĩ, những cuộc hẹn như vậy khó dàn xếp một cách hòa bình, một khi động thủ chàng ắt phải sử dụng đến Thần Tiên Thập Bát Thủ hoặc Kim Bút thất thập nhị thức, khi ấy nếu lỡ có người nhận biết thì chàng sẽ bại lộ thân phận ngay.

Do đó, chàng bắt buộc phải ra oai phó phân đàn chủ, đanh mặt nghiêm giọng nói:

- Chỉ một Cửu Đầu Quỷ Ưng, chả lẽ bổn tọa không đối phó nổi hay sao? Mọi người cứ đòi đi theo như vậy để làm gì? Để cổ vũ hay là giúp vui? Tất cả ở lại hết, không người nào được theo cả.

Bọn giáo đồ thấy chàng hung tợn như vậy, không ai dám lên tiếng nữa.

Do Nhân Kiệt chuẩn bị xong, lại đến lầu hồng từ giả.

Tô Kim Phụng ngắm nhìn chàng một hồi, đoạn quan tâm hỏi:

- Do thiếu hiệp dẫn theo bao nhiêu người?

Do Nhân Kiệt cười cười:

- Không dẫn theo người nào cả!

Tô Kim Phụng nhíu mày:

- Thiếu hiệp có nghĩ đến vấn đề trong cuộc hẹn này không?

Do Nhân Kiệt nhướng mày:

- Vấn đề gì?

- Hôm nay nếu đối phương chỉ có Vu Vĩnh Xương cùng bọn lâu la thì không hề gì, nhưng thiếu hiệp phải biết, gã họ Vu này tuy võ công tầm thường nhưng quỷ kế đa đoan. Thiếu hiệp thử nghĩ xem, không thế thì hắn đâu có ngoại hiệu là Cửu Đầu Quỷ Ưng. Phen này hắn đã biết rõ thiếu hiệp chính là Ác Quân Bình đại danh lừng lẫy trong giới võ lâm, vậy mà vẫn dám khiêu chiến với thiếu hiệp, thử nghĩ có đáng khả nghi không chứ?

- Khả nghi ở điểm nào?

- Thiếu hiệp không cho là hắn đã chán sống chứ?

Do Nhân Kiệt cười:

- Tục ngữ có câu "Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã", dù hắn có mời thêm trợ thủ, cũng chẳng đến đâu, Tô cô nương cứ yên tâm mà chờ tin lành được rồi!

Đoạn vẫy tay chào, mỉm cười quay người, sải bước đi ra ngoài.

Ngoài sân, ngựa đã chuẩn bị sẵn, Do Nhân Kiệt đón lấy dây cương, tung mình lên ngựa, hai chân kẹp mạnh, giục ngựa phóng đi về phía cửa thành tây.

Núi Long Trung cách thành chỉ hơn hai mươi dặm, thời gian hẹn đúng chính ngọ, lúc này chỉ mới là giờ tị, nên Do Nhân Kiệt cho ngựa phóng đi thong dong để ngắm cảnh tuyết hai bên đường và nghiền ngẫm về một số vấn đề thắc mắc.

Trong số những điều thắc mắc ấy, khiến chàng khó hiểu nhất là Tô Kim Phụng, một người con gái thật lạ lùng, đồng lõa với bọn ma giáo mà lại không xấu xa, vì lẽ gì nàng lại trà trộn vào trong Thiên Ma Giáo? Và vì sao nàng lại phải chứng tỏ với chàng là mình hãy còn trong trắng?

Và nữa, nàng đã bảo là nhất định sẽ giúp chàng bước chân vào tổng đàn Thiên Ma Giáo, nàng quả có khả năng như vậy ư? Vì sao nàng lại cam nguyện làm vậy?

Còn một điều nữa là, nàng đã có khả năng giúp chàng vào được Thiên Ma Giáo, đồng thời nàng là một vị phân đàn chủ, tuy không cao nhưng cũng chẳng phải thấp, vì sao nàng lại biết rất ít về tổng đàn, thậm chí không biết tổng đàn đặt tại đâu và giáo chủ là ai?

Ôi! Tất cả đều là bí mật chẳng thể giải thích được!

Do Nhân Kiệt bất giác buông tiếng thở dài, ngẩng lên nhìn thì đã đến khu núi, chàng liền xua hết mọi tạp niệm, theo một con suối kết băng thong thả giục ngựa lên núi.

Trước Thất Tịnh nhai, người của Cửu Đầu Quỷ Ưng đã có mặt từ lâu.

Trên đất tuyết, bảy tám đại hán áo xám đang châu đầu vào nhau xầm xì gì đó, thấy Do Nhân Kiệt một người một ngựa đến, lập tức nhanh chóng đứng thành một hàng ngang, và trong ánh mắt thảy đều lộ vẻ kinh ngạc, dường như rất lấy làm lạ vì sao Do Nhân Kiệt lại chỉ một mình đến phó hẹn.

Do Nhân Kiệt ung dung cho ngựa đi thẳng đến trước mặt bọn đại hán kia, cách chừng bảy tám bước mới tung mình xuống đất.

Chàng quét mắt nhìn bọn đại hán lạnh lùng hỏi:

- Vị nào là Vu lão đại?

Một hán tử dáng người mảnh khảnh tiến tới một bước, ôm quyền nói:

- Vu lão đại...

Sống mắt hắn rực lên, đưa tay chỉ ra sau lưng Do Nhân Kiệt reo lên:

- Đến rồi! Đến rồi!

Do Nhân Kiệt ngoảnh lại nhìn, quả thấy một kỵ mã phóng đến như bay.

Chỉ thấy Cửu Đầu Quỷ Ưng này tuổi trạc tứ tuần, người thấp lùn như một quả cầu thịt. Chẳng rõ vì quá béo mập hay đi đường vội vã, thời tiết lạnh thế này y chẳng những thở hào hển mà trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

Do Nhân Kiệt sau khi xem xét rõ Cửu Đầu Quỷ Ưng, lòng cảnh giác liền lên cao. Tô Kim Phụng nói không sai, gã này xem ra võ công hết sức tầm thường, vậy mà lại dám công khai khiêu chiến với Ác Quân Bình danh lừng võ lâm, há chẳng đúng như lời mai mỉa của Tô Kim Phụng, y đã chán sống rồi ư? Không, bên trong nhất định phải có vấn đề!

Tuy nhiên, điều khiến Do Nhân Kiệt khó hiểu là, sau khi đã xem xét kỹ lưỡng, trong số đại hán áo xám dường như không có một nhân vật xuất sắc nào cả.

Đồng thời, bãi đất trống trước mắt rộng thênh và không hề có cây cỏ, trong tầm mắt chỉ là một màu trắng xóa, hiển nhiên là không hề có mai phục.

Vậy thì Cửu Đầu Quỷ Ưng sở cậy gì đây?

Cửu Đầu Quỷ Ưng trao ngựa cho gã hán tử mảnh khảnh, quay người đưa tay lau mồ hôi trán, hai tay ôm quyền nói:

- Công Tôn đại hiệp đã chờ lâu rồi phải không?

Do Nhân Kiệt lạnh lùng đáp:

- Không hề gì!

Cửu Đầu Quỷ Ưng hắng giọng:

- Chỉ một mình Công Tôn đại hiệp thôi ư?

Do Nhân Kiệt vênh mặt:

- Đúng vậy!

Cửu Đầu Quỷ Ưng gật đầu:

- Công Tôn đại hiệp quả là danh bất hư truyền. Vu mỗ hết sức bội phục!

Do Nhân Kiệt thầm nhủ:

"Hừ, quả là một tên xảo trá!"

Cửu Đầu Quỷ Ưng chớp mắt nói tiếp:

- Vì sao Vu mỗ lại có cuộc hẹn hôm nay, có lẽ Công Tôn đại hiệp chưa rõ phải không?

Do Nhân Kiệt trầm giọng:

- Đang định thỉnh giáo đây!

Cửu Đầu Quỷ Ưng bỗng buông tiếng thở dài:

- Vu mỗ cũng chẳng biết nên nói thế nào... Ý của Vu mỗ là địa bàn Tương Dương không phải nhỏ, nếu Công Tôn đại hiệp chịu bỏ qua cho phen này, Vu mỗ bằng lòng tự động nhượng bộ, vẫn duy trì cục diện như trước đây...

Do Nhân Kiệt thoáng ngẩn người ngạc nhiên nhưng không nói gì.

Cửu Đầu Quỷ Ưng tha thiết nói tiếp:

- Ý Công Tôn đại hiệp thế nào?

Do Nhân Kiệt chợt động tâm thầm nhủ:

"Phải rồi, qua vẻ hối hả vừa rồi và thái độ mềm mỏng bây giờ của y, hẳn là vì trợ thủ bận việc chưa đến kịp, Tô Kim Phụng nói quả không sai, tên này quả là xảo quyệt hết sức."

Cửu Đầu Quỷ Ưng hắng giọng, nói tiếp:

- Thế nào? Tùy ý Công Tôn đại hiệp nói một tiếng, Vu mỗ sẵn sàng tuân hành!

Do Nhân Kiệt thầm cười khẩy nghĩ:

"Vì lẽ Thiên Ma Giáo không muốn xúc phạm đến Vu Khê lão quái, nếu hôm nay là Ác Quân Bình thật, vì giữ gìn chức vị của mình, rất có thể y chấp nhận điều kiện của đối phương, song giờ đây lại là Do Nhân Kiệt, hắc hắc, đâu có dễ dàng vậy được!"

Thế là chàng bèn chầm chậm từ trong áo lấy ra ngọn Thần tiên địch đã được cãi trang, giọng bình thản nói:

- Vu lão đại đã lo giữ gìn đại cục như vậy, tệ giáo lẽ dĩ nhiên hết sức tán thành. Tuy nhiên, về mặt công vụ Công Tôn mỗ hãy còn một điều muốn thỉnh giáo!

Cửu Đầu Quỷ Ưng vội tiếp lời:

- Công Tôn đại hiệp còn điều chi dạy bảo?

Do Nhân Kiệt cười lạnh lùng:

- Đã lâu ngưỡng mộ Vu lão đại là bá chủ một vùng, võ công đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, định nhân cơ hội này thọ giáo vài chiêu!

Cửu Đầu Quỷ Ưng xanh mặt, liền thoái lui mấy bước nói:

- Hà tất phải vậy...

Do Nhân Kiệt tiến tới một bước, lạnh lùng nói:

- Vu lão đại chẳng thể trách tại hạ được. Hôm nay nếu Công Tôn mỗ là Vu lão đại, thì bởi trợ thủ chưa kịp đến, thà thất tín chớ không bao giờ đến đây, qua đó đủ thấy Vu lão đại tuy nhiều mưu mẹo song hãy còn thiếu trình độ lắm!

Cửu Đầu Quỷ Ưng như bị hàm oan lớn tiếng nói:

- Đâu có việc như vậy!

Do Nhân Kiệt trỏ trường địch, đanh mặt gằn giọng nói:

- Bất kể có hay không cũng xin tuốt binh khí ra, không thì trớ trách Công Tôn mỗ thủ đoạn tàn ác chẳng vị tình.

Cửu Đầu Quỷ Ưng biết sự thể đã bại lộ, không còn màng đến thể diện nữa, bèn tung mình lui ra sau hơn trượng, vừa đưa tay rút đao vừa ngoảnh sang quát:

- Còn thừ ra đó nhìn gì nữa hả? Xông lên!

Bọn đại hán áo xám giật mình bừng tỉnh , vội rút đại đao ra, trong tiếng quát vang xông đến bao vây.

Do Nhân Kiệt không muốn phí nhiều thời gian, vận đầy đủ chân lực, tung mình lên không, trường địch quét ra với chiêu "Lữ tiên hí hạc" trong Thập Bát tản thủ nhanh như sấm chớp, liên tiếp vượt qua ba gã đại hán, lao đuổi theo Cửu Đầu Quỷ Ưng đang chạy về phía con ngựa của y, từ trên cao vung địch điểm xuống.

Cửu Đầu Quỷ Ưng luống cuống quay người lại, nhất thời định cậy vào cương đao sắc bén, bổ vào trường địch trong tay Do Nhân Kiệt.

Chẳng ngờ Do Nhân Kiệt đã phòng trước, lẹ làng đảo trường địch một vòng, tránh khỏi lưỡi đao, giáng vào sống đao "choang" một tiếng, ngọn cương đao liền vuột tay rơi xuống đất, Cửu Đầu Quỷ Ưng hồn phi phách tán, giờ đây y muốn tránh thoát trường địch đối phương chỉ còn cách duy nhất là mình lăn xuống đất, ngoài ra chẳng còn cách nào khác.

Cũng may y vốn là kẻ mặt dày, bèn chẳng chút đắn đo, nhào xuống đất lao đi lăng lốc, ra xa bảy tám thước.

Do Nhân Kiệt chân vừa chạm đất đã lướt nhanh đến, buông tiếng cười lạnh lùng nói:

- Chỉ vậy mà cũng dám làm oai làm phúc!

Cửu Đầu Quỷ Ưng sợ hãi bò dưới đất dập đầu van vỉ:

- Xin hãy vị tình gia thúc...

Do Nhân Kiệt cười khẩy:

- Hừ, các hạ sở dĩ hôm nay ra nông nỗi này chính là vì có một vị thúc thúc quý hóa đấy!

Cửu Đầu Quỷ Ưng vừa sợ vừa giận:

- Cam đoan các hạ rồi đây sẽ hối hận...

Do Nhân Kiệt lạnh lùng:

- Đó là việc của Công Tôn mỗ, không cần các hạ phải nhọc tâm!

Vừa dứt lời trường địch đã nhanh như chớp điểm ra, Cửu Đầu Quỷ Ưng hự lên một tiếng rồi ngất xỉu.

Do Nhân Kiệt thu địch về, quay phắt lại, quét mắt nhìn bọn đại hán, trầm giọng nói:

- Ai mà vọng động thì sẽ coi gương lão đại các ngươi. Bây giờ hãy khiêng y về, nếu biết cách cứu chữa thì còn có thể giữ được tính mạng, nhưng kể từ nay đừng mong hà hiếp dân lành được nữa.

Do Nhân Kiệt nói xong, bỗng cảm thấy không ổn, đó đâu phải giọng điệu của Ác Quân Bình? Cũng may bọn đại hán lúc này đều giống chim sợ cung, chẳng còn lòng dạ nào mà để ý đến điều ấy.

Do Nhân Kiệt thấy việc đã xong, bèn tung mình lên ngựa, thanh thản đi vào thành, ước tính chỉ mất không đến một giờ.

Do Nhân Kiệt về đến trước Đại Quán viên, chưa kịp xuống ngựa thì Bát Bộ Đàn Thối Tiêu Huê Tướng đã vội vã chạy đến nói:

- Phó phân đàn chủ về đến thật đúng lúc!

Do Nhân Kiệt thoáng ngạc nhiên:

- Việc gì vậy?

- Tô phân đàn chủ đang chờ tại Nghị Sự đường, dặn khi nào phó phân đàn chủ về đến, xin hãy đến đó ngay!

Do Nhân Kiệt trố mắt hỏi:

- Còn có ai nữa không?

- Không! Mới vừa rồi tổng đàn có một vị chuyên sai đến đây, nhưng chốc lát đã rời khỏi, chẳng rõ có phải liên quan đến việc vị chuyên sai ấy đến đây hay không.

Do Nhân Kiệt hết sức lấy làm la, bèn giao ngựa cho Tiêu Huê Tướng, đi nhanh đến Nghị Sự đường nằm trong hậu viện.

Nghị Sự đường ấy kỳ thực chỉ là một căn phòng nhỏ, Tô Kim Phụng ngồi trong phòng lật xem một quyển sách họa, dáng vẻ hết sức an nhàn.

Do Nhân Kiệt thấy thế liền thở phào nhẹ người.

Tô Kim Phụng ngẩng lên nhoẽn cười nói:

- Không gây ra tai họa chứ?

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Tại hạ sống được trở về đây còn chưa đủ chứng minh sao? Hiện tại chỉ còn xem Vu Khê lão quái thương yêu người cháu quý báu kia đến mức độ nào thôi.

- Có giết chết y không?

- Chỉ điểm đứt một kinh mạch thôi!

- Kinh mạch nào vậy?

- Phụng hoàng nhập động!

- Phế bỏ võ công của y ư?

Do Nhân Kiệt gật đầu, đoạn bèn thuật lại mọi sự đã qua.

Tô Kim Phụng thở dài nói:

- Trừ phi dẹp bỏ phân đàn Tương Dương này, thật chẳng còn phương sách lưỡng toàn nào khác, cũng như thiếu hiệp đã nói, bây giờ chỉ còn xem Vu Khê lão quái có tìm đến đây hay không nữa thôi!

Do Nhân Kiệt bỗng hỏi:

- Tổng đàn đã có người đến đây phải không?

Tô Kim Phụng đưa mắt nhìn quanh, hạ giọng thật thấp nói:

- Báo với thiếu hiệp một tin vui, nếu nô gia tính không lầm, cam đoan nội trong hai tháng thiếu hiệp sẽ được điều về tổng đàn!

Do Nhân Kiệt phấn khởi:

- Chính Tô cô nương đã tán dương tại hạ với vị chuyên sai của tổng đàn phải không?

Tô Kim Phụng cười nhẹ:

- Không phải tán dương mà là tố cáo!

Do Nhân Kiệt ngớ người:

- Tội gì?

Tô Kim Phụng khúc khích cười khẽ:

- Chuyên quyền độc đoán!

Do Nhân Kiệt chớp mắt:

- Về sự việc hôm nay ư?

Tô Kim Phụng gật đầu:

- Phải! Như vậy cấp trên sẽ cho là thiếu hiệp không thích nghi với phân đàn này, sẽ điều thiếu hiệp về tổng đàn xem xét, một thời gian sau sẽ phái giữ chức mới!

Do Nhân Kiệt có ý bông đùa, vờ thở dài nói:

- Đúng là giáo trước mặt dễ tránh, tên sau lưng khó phòng!

Tô Kim Phụng lườm mắt, nghiêng mặt dàu dàu nói:

- Vậy có cần nô gia...

Do Nhân Kiệt cúi gập người:

- Vâng, từ nay nếu có cơ hội, xin phân đàn chủ hãy buông thêm vài mũi tên lén như vậy nữa!

Tô Kim Phụng bỗng hối hả truyền âm nói:

- Mau làm ra vẻ như đang tìm kiếm gì đó!

Do Nhân Kiệt mau mắn tiếp lời:

- Một nén bạc nặng thế này rơi dưới đất, vậy mà không ai trông thấy!

Vừa đứng thẳng lên thì một người đã sải bước đi vào, chính là Huỳnh kỳ hộ đàn Âm Dương Tiêu, vừa vào đến gã đã nghiêng mình nói:

- Ti chức xin kính cẩn chờ lệnh!

Tô Kim Phụng thoáng trầm ngâm, đoạn khoát tay nói:

- Công Tôn phó phân đàn chủ đã về đến, hãy tạm lui!

- Thưa vâng!

Âm Dương Tiêu đáp xong liền quan người lui ra.

Do Nhân Kiệt ngẩng lên nói:

- Tô cô nương đã truyền triệu y đến ư?

Tô Kim Phụng gật đầu:

- Vâng! Lúc ấy thiếu hiệp chưa về và cũng chẳng rõ bao giờ mới về đến... thậm chí không sao khẳng định được... nên đành phải gọi y đến.

- Có việc cần giải quyết phải không?

- Vâng, nhưng chẳng rõ thiếu hiệp có hứng thú hay không?

- Việc gì vậy?

- Mua tin về hành tung của lệnh sư Tiêu Dao Thư Sinh và Thiên Sơn Tam Nghĩa!

Do Nhân Kiệt sửng sốt:

- Sao? Thiên Sơn Tam Nghĩa hãy còn trên nhân thế ư?

Tô Kim Phụng mỉm cười:

- Thiên Sơn Tam Nghĩa chẳng qua đều tuổi ngoài sáu mươi, trong khi lệnh sư đã gần tám mươi, chả lẽ lại lạ lùng hơn việc lệnh sư hãy còn mạnh khỏe hay sao?

- Hãy khoan!

- Sao?

- Tô cô nương mới vừa bảo là mua tin ư?

- Vâng, mua với giá là ba trăm lạng vàng đúng!

Đoạn Tô Kim Phụng đưa tay vén lấy một mảnh lụa vàng nơi cạnh bàn lên, lộ ra hai thỏi vàng có đóng dấu hẳn hoi.

Do Nhân Kiệt trợn to mắt lẩm bẩm:

- Mua ở đâu vậy?

Tô Kim Phụng lắc đầu:

- Cũng may là ở đây không có người, không thì Ác Quân Bình mà không biết chốn giang hồ có chỗ mua tin bí mật thì thật là một điều lạ đời!

Do Nhân Kiệt không bận tâm đến những lời nói của Tô Kim Phụng, nóng ruột hỏi:

- Thật ra là như thế nào? Cô nương hãy nói thẳng ra đi!

- Thiếu hiệp có nghe nói đến danh hiệu võ lâm song tuyệt bao giờ chưa?

Do Nhân Kiệt lắc đầu:

- Chưa, song tuyệt nào vậy?

- Một là Tụ Thủ Thần Y Thi Đức Tu!

- Còn hai là ai?

- Hai là Đỗ Môn tú sĩ Ôn Tự Quảng.

- Về con người của Tụ Thủ Thần Y, tại hạ có biết chút ít, còn về Đỗ Môn tú sĩ nào đó thì tại hạ mới chỉ được nghe lần đầu, người này võ công ra sao?

- Có thể rất cao mà cũng có thể không biết võ công, cho đến nay, chuyện đó vẫn còn là một bí mật chưa người nào trong giới võ lâm được rõ, bởi người này tuy cùng xưng Song Tuyệt với Tụ Thủ Thần Y, nhưng lại thần bí hơn Tụ Thủ Thần Y nhiều. Có lẽ vì nghề nghiệp nên bắt buộc phải vậy cũng nên. Tuy nhiên, điều ấy không quan trọng, chúng ta không cần biết đến, chỉ có mấy điều này là thiếu hiệp cần phải nhớ thật kỹ.

- Mấy điều gì?

- Thứ nhất, khi nhận được tin tức hãy quay về ngay, không cần thắc mắc đó là thật hay giả.

- Tuyệt đối đáng tin cậy ư?

- Phải! Đối phương đã chịu nhận vàng thì đó chính là một sự hào phóng, trong võ lâm ai cũng biết, lời nói của Đỗ Môn tú sĩ tuyệt đối đáng tin cậy.

- Còn điều thứ hai?

- Thứ hai là không được nóng nảy, tin tức của y có lúc có sẵn, có lúc bây giờ mới bắt tay vào điều tra. Nếu như y hẹn mười hôm nửa tháng thì thiếu hiệp hãy kiên nhẫn chờ đợi, vàng thì có thể giao trước, vạn nhất cuộc giao dịch bất thành, đó là điều rất

hiếm có, y chẳng những sẽ hoàn cả số vàng đã nhận mà còn bồi thường phí tổn trong thời gian chờ đợi.

Do Nhân Kiệt lắc đầu:

- Thật là chuyện lạ đời!

Tô Kim Phụng nói tiếp:

- Thứ ba, đấy là điều quan trọng hơn hết, khi đến nơi, tuyệt đối không nên yêu cầu hội kiến bản thân y, bằng không dù có bao nhiêu vàng thì y cũng không bao giờ giao dịch.

Do Nhân Kiệt kinh ngạc hỏi:

- Vì sao vậy?

- Vì rất có thể y hoài nghi thiếu hiệp gây điều bất lợi cho y!

Do Nhân Kiệt thắc mắc:

- Nếu không gặp chủ nhân thì làm sao khẳng định được tin tức là do chính Đỗ Môn tú sĩ tiết lộ?

- Người thay mặt sẽ đưa ra một tín phù trước!

- Tín phù ấy ra sao?

- Một cánh tay bằng ngọc trong dùng để gãi lưng!

- Vậy là bổn giáo đã giao dịch với y đây không phải chỉ lần đầu?

Tô Kim Phụng gật đầu, khẽ buông tiếng thở dài, định nói gì đó, nhưng lại thôi!

Do Nhân Kiệt mắt thoáng rực lên, bỗng hỏi:

- Phải chăng vụ việc Thiên Long phủ cũng có liên quan đến Đỗ Môn tú sĩ?

(mất 4 trang, tập 3 hồi 5 trang 81-84)

- Ngay cả đối với người trong giáo ư?

Tô Kim Phụng gật đầu:

- Vâng!

Do Nhân Kiệt thắc mắc:

- Lý do vì sao?

Tô Kim Phụng cười áo não:

- Hãy còn rất nhiều điều Kim Phụng chưa có thời gian nói cho thiếu hiệp biết, thiếu hiệp còn nhớ danh xưng của ba đường trong tổng đàn không?

Do Nhân Kiệt nheo mắt:

- Kim Bút đường, Huyết Chưởng đường, Nga My Đao đường, tại hạ nhớ không lầm chớ?

Tô Kim Phụng gật đầu:

- Không!

- Đó có liên quan gì đến việc này?

- Điều liên quan là Thái Cực lệnh có uy quyền tối cao trong giáo, nhưng trong ba đường có sự tranh giành quyền lực cho nên Thái Cực lệnh không còn được tôn trọng bởi một số người như trước nữa, nếu chẳng may gặp phải bọn người trong số ấy, không khéo lại chuốc họa vào thân.

- Những người ấy thuộc đường nào?

- Nga My Đao đường!

- Họ dám công nhiên chống đối Thái Cực lệnh ư?

- Tuy không đến đổi công nhiên chống đối, nhưng khó khỏi gây rắc rối cho mình, tránh đi vẫn hơn!

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Vậy thì tại hạ vạn nhất gặp phải người trong giáo, trước khi chưa rõ thân phận đối phương thì tại hạ không bao giờ đưa lệnh kỳ ấy ra.

Tô Kim Phụng chau mày:

- Việc này thật ra cũng không gấp lắm, trời gió tuyết lạnh lẽo thế này, lại đã tối rồi, chờ sáng mai hãy lên đường không được sao?

Do Nhân Kiệt đưa mắt nhìn bầu trời u ám, gật đầu nói:

- Vâng, đành phải vậy thôi!

- o O o -